

Barry Lyga

De jacht

BOEKERIJ

Eerste druk februari 2013
Tweede, herziene druk juni 2014

ISBN 978-90-225-7101-9
ISBN 978-94-6023-696-9 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *I Hunt Killers*
Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company
Vertaling: Jan Pott
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Thinkstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2012 Barry Lyga

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

©2013, 2014 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Alvina. Letterlijk..

Het was een mooie dag. Het was een mooi weiland.
Op dat lijk na.

1

Tegen de tijd dat Jazz op het weiland buiten de stad aankwam, hing al overal geel politielint, van paaltje naar paaltje gespannen in een soort dronken, scheve zeshoek.

Het wemelde in het weiland van de agenten: State Police in kaki-uniform, een groepje deputy's in het blauw, en zelfs een technisch rechercheur in spijkerbroek en windjack. Van die laatste was Jazz echt onder de indruk. Lobo's Nod was te klein voor een eigen technische recherche, dus meestal namen de deputy's zelf het verzamelen van bewijsmateriaal op de plaats delict voor hun rekening. Het feit dat ze er nu werkelijk een echte technisch rechercheur van twee stadjes verderop hadden bijgehaald – en dat nog wel op een zondagochtend – betekende dat ze dit geval serieus namen. Een paar deputy's kropen op hun knieën over de grond, en Jazz glimlachte toen hij een vent met een metaaldetector vlak buiten het politielint heen en weer zag lopen. Een van de State troopers had een goedkoop digitaal videocameraatje in zijn hand en liep daarmee langzaam om het afgezette gedeelte heen.

En degene die de leiding had over dit alles was sheriff G. William Tanner. Hij stond met zijn vuisten in zijn uitpuilende zij aan de zijkant terwijl zijn manschappen zijn opdrachten uitvoerden.

Jasper 'Jazz' Dent was niet van plan zich aan de politie te laten zien. Hij kroop de laatste vijftien meter op zijn buik door de struiken en het hoge gras en zocht geduldig een goed uitkijkpunt op. Dit stuk land van de oude Harrison-boerderij was ooit een akker vol eindeloze rijen sojabonen geweest; nu stonden er alleen nog oude gebogen en geknakte stengels, en groeide er onkruid, gras en

struikgewas. Perfecte dekking, eigenlijk. Van zijn plek kon Jazz de hele plaats delict, die zo handig was afgebakend met het gele lint, overzien.

‘Wat hebben we hier?’ mompelde Jazz toen de man met de videocamera ongeveer drie meter vanaf het lichaam ineens bleef staan en iets riep. Jazz was te ver weg om hem te verstaan, maar hij wist dat het iets belangrijks was, want iedereen draaide zich meteen die kant op en een deputy haastte zich naar de man met de camera toe.

Jazz pakte zijn verrekijker. Hij had er drie, allemaal voor verschillende doeleinden, allemaal cadeaus van zijn vader, die heel specifieke redenen had gehad om ze aan zijn zoon te geven.

Jazz probeerde niet bij die redenen stil te staan. Op dit moment was hij gewoon blij dat hij deze verrekijker bij zich had: een Steiner 8x30, waterdicht, met een rubbercoating, iets meer dan een halve kilo zwaar. Maar het grootste voordeel ervan waren de blauwgetinte lenzen, waardoor schittering en spiegeling bijna geheel verdwenen. Dat betekende dat de vijand – of bijvoorbeeld een groep agenten op slechts twintig meter afstand – geen glimp zou opvangen van de zon die van het glas weerkaatste, en je uit je schuilplaats zou sleuren.

Stof en stuifmeel kriebelden in Jazz’ neus. Hij wist nog net te voorkomen dat hij nieste. *Als je op jacht bent*, had zijn vader, de klootzak hem verteld, *moet je heel stil zijn, snap je? De meeste mensen maken allerlei geluiden waarvan ze zich niet eens bewust zijn. Dat kan niet, Jasper. Je moet volkomen stil zijn. Doodstil.*

Hij haatte alles wat met zijn vader te maken had, maar wat hij nog wel het meest haatte, was dat hij vrijwel altijd gelijk had.

Hij zoomde in op de state trooper met de videocamera, maar de anderen drongen om de man heen en maakten het onmogelijk te zien waar iedereen zo opgewonden over was. Jazz zag dat een van hen een plastic bewijszakje omhooghield, maar voordat hij kon scherpstellen op het zakje, liet de agent zijn arm weer zakken en verdween het zakje achter zijn bovenbeen.

‘Iemand heeft bewijs gevonden...’ zong Jazz heel zachtjes, maar meteen beet hij op zijn lip.

De meeste van die gasten willen gepakt worden, had zijn vader

hem meer dan eens verteld. *Begrijp je wat ik zeg? Meestal worden ze gepakt omdat ze dat willen, niet omdat iemand ze doorheeft, niet omdat iemand ze te slim af is.*

Jazz deed op zich niets verkeerd, hij lag gewoon op zijn buik te kijken naar de politie die bezig was op de plaats delict, maar als ze hem snaptten zouden ze hem waarschijnlijk afvoeren en zou hij een stevige preek krijgen van G. William, en dat wilde hij niet.

Hij was eerder die ochtend thuis geweest, zijn slaapkamerdeur stevig dicht. Zijn grootmoeder was als een razende tekeer gegaan (dat gebeurde steeds vaker), toen de politiestopper heel nuchter een code twee-twee-dertien had aangekondigd: er was een lijk gevonden. Jazz had zijn rugzak gegrepen – alles wat hij nodig had om op jacht te gaan zat er al in – en was langs de regenpijp bij zijn raam naar beneden geklommen. Hij had geen zin om Oma in de gang tegen te komen en te worden opgehouden door haar getier.

Een lijk was niets nieuws in Lobo's Nod. De laatste keer dat er lijken waren gevonden, was Jazz' leven op de kop gezet. Hoewel dat al jaren geleden was en iedereen het achter zich had gelaten, waren er nog altijd momenten dat Jazz vreesde dat zijn leven nooit meer helemaal normaal zou worden.

Terwijl de agenten om G. William heen dromden, richtte Jazz zijn kijker weer op het lichaam. Voor zover hij van die afstand kon zien, was er weinig serieus letsel: geen duidelijk zichtbare steek- of kogelwonden. Er viel hem niets heel bijzonders op, maar hij had dan ook niet bepaald het beste uitkijkpunt.

Hij was vrij zeker van twee dingen: het was een vrouw, en ze was naakt. Naakt was logisch. Naakte lijken waren lastiger te identificeren. Kleren vertelden je van alles over een slachtoffer, en zodra je het slachtoffer had geïdentificeerd, was je één stap dichterbij het identificeren van degene die een slachtoffer van die persoon had gemaakt.

Alles wat ze vertraagt – al is het maar een paar minuten – is goed, Jasper. Je moet zorgen dat het lekker traag gaat. Traag als een schildpad. Traag als ketchup.

Door de kijker zag hij dat G. William zweet van zijn voorhoofd veege met een geruite zakdoek. Jazz wist dat die zakdoek jaren geleden door de overleden vrouw van de sheriff was geborduurd met

het monogram GWT. G. William had zeker tien van die snotlappen, die hij koesterde. Hij was de enige man in de stad – waarschijnlijk de enige ter wereld – die zijn zakdoeken naar de stomerij bracht.

De sheriff was een goeie vent. Hij zag eruit als een sheriff in een stripverhaal, maar achter die barbecuebuik en die slappe snor met de kleur van afwaswater ging een behoorlijk geniale politiemanschuul. Dat wist Jazz uit persoonlijke ervaring. Tanner bestierde vanuit het bureau in Lobo's Nod de complete gemeentelijke politie, waarvoor hij alom werd gerespecteerd, niet alleen in de gemeente maar in de hele staat. De State Police stuurde heus niet voor de eerste de beste een mannetje om een weiland te filmen. Tanner had invloed.

Jazz verplaatste zijn verrekijker een stukje en ving een glimp op van het bewijszakje dat G. William nu in de zon hield. Heel even, en zijn hart stond bijna stil, wist hij zeker dat wat er in dat zakje zat niet echt kon zijn. Maar door de houding van de sheriff kreeg Jazz een perfect, door de verrekijker vergroot beeld van de inhoud.

En daarvan ging het hart van Jazz zo luid bonzen dat hij dacht dat Tanner het van die afstand zou horen. Een lijk in een weiland was tot daar aan toe. Dat gebeurde wel eens. Een zwerver. Een wegloper. Van alles. Maar dit... Dit voorspelde iets nieuws. Iets groots. En Jazz had het ontmoedigende gevoel dat de mensen met beschuldigende ogen naar hém zouden gaan kijken. *Het was ook alleen maar een kwestie van tijd*, zouden ze zeggen. *Het moest er vroeg of laat een keer van komen*, zouden ze zeggen.

Dus begon hij na te denken over een alibi. Gezien de betrekkelijk goede staat van het lichaam schatte hij dat de vrouw ergens in de afgelopen zes uur was vermoord... en hij had de hele nacht thuis in bed gelegen... met alleen Oma in huis. Niet de meest betrouwbare getuige ter wereld.

Connie. Connie zou wel voor hem liegen als het nodig was.

Die gedachte ging een fractie van een seconde door zijn hoofd, maar werd bijna meteen verdreven door het geluid van een voertuig dat tegen de helling op hobbelde.

Het weiland was bijna horizontaal, maar niet helemaal. Het was vlak op de plek waar het lichaam lag, maar een meter of honderd verder naar het zuiden glooide het iets omlaag, en op ongeveer

tweehonderd meter naar het noorden ging het iets steiler omhoog. Het voertuig dat over de weg vanuit het zuiden aankwam, was een gedeukte oude Ford-stationwagen uit de tijd dat ze nog lood in benzine stopten. MORTUARIUM LOBO'S NOD stond er professioneel, zij het een beetje overdreven, op het portier. Dat betekende...

En inderdaad, twee agenten liepen met een slaphangende lijkenzak tussen hen in naar de dode toe. Het voorlopige onderzoek van de plaats delict was afgerond.

Jazz keek toe terwijl een agent zorgvuldig het hoofd van het slachtoffer inpakte en vervolgens hetzelfde deed met de handen en voeten.

Kijk altijd naar de handen en voeten, fluisterde zijn vader vanuit het verleden. *En de mond en de oren. Je zou ervan opkijken wat er soms achterblijft.*

Hij knipperde met zijn ogen om de stem te verdrijven en keek naar de mannen die de dode vrouw in de zak schoven. Terwijl hij toekeek hoe ze de lijkzak dichttristen, trok iets vanuit zijn ooghoeken zijn aandacht. Hij probeerde het te negeren. Het was iets wat hij niet echt wilde opmerken, maar hij kon er niets aan doen. Hij had het nu gezien; het was niet anders.

Er was een smeris bij die een beetje opzij stond. Niet zo ver van het lichaam dat je zou denken dat hij niets op de plaats delict te zoeken had, maar wel zo ver weg dat niemand hem zou vragen om ergens bij te helpen. Hij stond daar gewoon, en voor ieder ander die toekeek zou het erop lijken dat de agent alleen maar probeerde niemand voor de voeten te lopen.

Jazz dacht dat hij alle agenten in Lobo's Nod kende, en zelfs de meeste uit de omliggende stadjes. Deze man droeg een uniform van Lobo's Nod, maar hij was een vreemde.

En hij was een gewillige prooi. Dat was de enige manier waarop Jazz het kon beschrijven: een gewillige prooi. Kwetsbaar. Makkelijk. Hij stond niet helemaal stil, maar friemelde met twee vingers van zijn linkerhand een beetje aan een ruwe plek op het leer van zijn wapenriem, vlak naast zijn busje traangas.

Het zou gemakkelijk zijn om hem uit te schakelen. Ondanks zijn politietraining. Ondanks zijn wapen, zijn traangas en zijn wapenstok. Jazz kon zich kristalhelder voorstellen dat hij dat deed; hij kon

het zelfs door zijn verreijker zien alsof het al gebeurde.

Jazz kon mensen lezen. Het was niet iets waar hij moeite voor deed; voor hem was het even natuurlijk als ademen. Het ging net zoals wanneer je een reclamebord langs de snelweg ziet staan. Je denkt niet echt aan dat reclamebord, je merkt het gewoon op, je hersenen verwerken het, meer niet.

Hij sloot zijn ogen even en probeerde te denken aan Connie, aan hen beiden samen in de Schuilplaats. Aan basketballen met Howie. Aan zijn moeder, aan het laatste wat hij zich van haar kon herinneren voordat ze verdween. Hij probeerde aan van alles te denken – van álles – behalve aan hoe makkelijk het zou zijn om naar die agent toe te lopen...

Hem op zijn gemak te stellen, hem in te palmen, en dan...

Een graai naar die riem. Dat traangas. Die wapenstok. De revolver.

Het zou zo makkelijk zijn.

Het wás zo makkelijk.

Jazz opende zijn ogen. Het lijk was in de stationwagen gelegd. Hij hoorde de portieren dichtslaan.

Hij veegde zweet van zijn voorhoofd. G. William liep voorzichtig de heuvel af naar de weg, naar zijn auto. De andere agenten bleven nog op de plaats delict.

Dat bewijszakje. Jazz kon het niet uit zijn hoofd zetten. Wat hij erin had zien zitten.

Een vinger.

Een afgesneden vinger.

2

Jazz kroop achteruit de struiken uit en liep behoedzaam terug naar zijn Jeep, die hij had achtergelaten op een oud zandpad over het land van Harrison.

Jazz zou naar G. William gaan. Hij moest wel. Om het lijk te zien. Hij zou zijn eigen verleden onder ogen zien en kijken welke invloed dat op hem had. Als het al invloed had. Misschien wel niet. Of misschien het juiste sóórt invloed. Misschien zou het iets bewijzen aan de wereld, en aan hemzelf.

Een lijk was tot daar aan toe. Maar die vinger... Dat was nieuw. Dat had hij niet verwacht. Het betekende...

Stuiterend op de bijna totaal versleten vering van de oude, aftandse Jeep van zijn vader probeerde hij niet te denken aan wat het betekende, hoewel die vinger in zijn verbeelding bleef zweven alsof hij naar Jazz wees. Niet dat Jazz nog nooit een lijk had gezien. Of een plaats delict. Jazz had die dingen al sinds zijn vroegste jeugd gezien, dankzij zijn vader. Voor zijn vader was 't het hele jaar door Neem Je Zoon Mee Naar Je Werk-dag. Jazz had plaatsen delict gezien zoals agenten zouden willen dat ze die konden zien: door de ogen van de crimineel.

De vader van Jazz, William Cornelius 'Billy' Dent, was de beruchtste seriemoordenaar van de eenentwintigste eeuw. Hij had zich gevestigd in het slaperige stadje Lobo's Nod en had zich daar grotendeels koest gehouden onder het motto: 'Niet schijten waar je eet'. Maar uiteindelijk had de tijd Billy Dent ingehaald. De tijd, en zijn eigen onbedwingbare neigingen. Hoewel hij een meesterlijk moordenaar was, die in de voorafgaande eenentwintig jaar meer

dan honderd mensen had vermoord, kon hij zich uiteindelijk toch niet bedwingen. Na de vondst van twee lijken in Lobo's Nod had G. William Tanner uiteindelijk Billy opgespoord en in de boeien geslagen. Het was een droevig en oneervol einde aan Billy Dents carrière: opgepakt worden door een plattelandssheriff met een bierbuik, een vet accent en één fatsoenlijke politiewagen voor het hele bureau, in plaats van door een FBI-agent met een badge en de macht van de federale overheid.

Eigenlijk... Misschien had zijn vader gelijk. Misschien wilden al die gasten, inclusief Billy Dent, wel gepakt worden. Waarom zou je anders jagen in je eigen woonplaats? Waarom zou je schijten waar je at?

Jazz zette zijn auto op de parkeerplaats bij het bureau van de sheriff, een gebouw van één verdieping in het centrum, opgetrokken uit betonblokken. Elk verkiezingsjaar beloofde een of ander gemeenteraadslid wel om 'ons sombere, grimmige centrum van wetshandhaving een beetje te verfraaien', en na elke verkiezing sluisde G. William dat geld dan door naar betere spullen en hogere salarissen voor zijn deputy's.

Jazz mocht G. William graag. En dat wilde wel wat zeggen, als je bedacht dat hij was opgevoed om respect én verachting te koesteren voor politieagenten in het algemeen, om het nog maar niet te hebben over de agent die uiteindelijk een einde maakte aan Billy Dents legendarische, langdurige carrière van moord en marteling. Sinds G. William zijn vader vier jaar geleden had gearresteerd, had hij contact onderhouden met Jazz, bijna alsof hij het rot vond dat hij Jazz zijn vader had afgepakt. Iedereen met een beetje verstand zag in dat het opsluiten van Billy het beste was wat Jazz ooit had kunnen overkomen. Die arme G. William en zijn ouderwetse katholieke schuldgevoel ook.

Af en toe nam Jazz G. William in vertrouwen. Dingen die hij Connie en Howie al had verteld, meestal, maar waarover hij de mening van een volwassene wilde horen. Over twee dingen waren ze het stilzwijgend eens: G. William wilde niet dat Jazz net zo eindigde als Billy, en Jazz vertrouwde G. William niet álles toe.

Zo ongeveer het enige wat Jazz niet leuk vond aan de sheriff was dat hij erop stond dat iedereen hem 'G. William' noemde. Hij vond

het te veel klinken alsof iedereen steeds ‘Hé, William!’ tegen de sheriff zei.

Op het bureau knikte Jazz naar Lana, de baliemedewerkster. Ze was knap en jong en Jazz probeerde niet te denken aan wat zijn vader met haar zou hebben gedaan als hij de kans had gekregen.

‘Is G. William er?’ vroeg hij, alsof hij dat niet wist.

‘Hij is hier net als een tornado langsgeraasd,’ zei Lana, ‘en toen meteen weer terug.’ Ze wees naar het toilet. G. Williams blaas was niet berekend op langdurig verblijf buiten het bureau.

‘Is het goed als ik op hem wacht?’ vroeg Jazz zo rustig mogelijk, alsof hij niet stond te popelen om dat kantoor in te gaan.

‘Ga je gang.’ Ze wuifde hem door naar het kantoor van G. William.

‘Bedankt,’ zei hij, en toen schonk hij haar zijn meest stralende glimlach van tig megawatt. Hij kon er niets aan doen. ‘De Charmeur’ noemde Billy die altijd. Alweer iets wat van vader op zoon was doorgegeven.

Lana lachte terug. Het was totaal geen uitdaging om haar te laten lachen.

De deur van het kantoor stond open. Er lag een vel papier op de hoek van het bureau, onder de lichtbundel van een oude, lampvormige roestberg. Jazz wierp een snelle blik over zijn schouder en draaide het papier om zodat hij het kon lezen. VOORLOPIGE AANTEKENINGEN stond er bovenaan.

– NAAR LAB VOOR ID

– AFGESNEDEN VINGERS

Het gerammel van handboeien en de zware tred van G. William waarschuwden hem. Hij draaide het papier weer om en liep bij het bureau vandaan voordat de sheriff binnenkwam.

‘Hé, Jazz.’ G. William schoof achter zijn bureau en legde een beschermende hand op zijn voorlopige aantekeningen. Hij was niet achterlijk. ‘Wat kan ik voor je doen? Ik heb het een beetje druk op het moment.’

Afgesneden vingers, dacht Jazz. Vingers, meervoud. Geen enkelvoud. Hij had maar één vinger in dat bewijszakje gezien.

Daar heb je een mes voor nodig. Het hoeft niet eens een goed mes te zijn, als het maar scherp is. Zet het tussen een middenhandsbeentje en een vingerkootje...

‘Ja,’ zei Jazz, hij wipte op en neer op de bal van zijn voeten. ‘Een lijk in het weiland van Harrison.’

G. William fronste zijn voorhoofd. ‘Ze moesten die politiestickers verbieden.’

‘Je weet hoe dat gaat, G. William,’ zei Jazz luchtig. ‘Als je politiestickers verbiedt, hebben alleen criminelen straks nog politiestickers.’

G. William schraapte zijn keel en ging zitten. Zijn oude stoel klaagde. ‘Ik heb het echt behoorlijk druk. Kunnen we een andere keer kletsen?’

‘Ik ben hier niet om te kletsen. Ik wil je spreken over dat lijk. Of eigenlijk over de moordenaar.’

Dat leverde een opgetrokken wenkbrauw en wat gesnuif op. G. William had een enorme neus, een weelderig, misvormd groeisels zoals bij zware drinkers, hoewel G. William zelden of nooit drank aanraakte. Zijn neus was een combinatie van pure genen en vijfendertig jaar werken als politieman, waarbij hij op zijn gezicht was geslagen met alles variërend van vuisten en pistoolkolven tot houten planken. ‘Weet je wie de moordenaar is? Dat is geweldig. Ik wil dolgraag naar huis en op de bank naar sport kijken, zoals gewone mensen.’

‘Nee, maar...’ Jazz wilde liever niet toegeven dat hij had gespioeneerd op de plaats delict en G. Williams aantekeningen had gelezen, maar hij had geen keus. ‘Luister, een lijk is tot daar aan toe. Een paar vingers afsnijden is...’

‘O, Jazz.’ G. William schoof het vel papier dicht naar zich toe, alsof hij dacht dat hij daarmee Jazz’ herinnering aan het lezen ervan kon uitwissen. ‘Wat doe je nou? Je moet eens ophouden zo obsessief met die dingen bezig te zijn.’

‘Jij hebt makkelijk praten. Jij bent niet degene van wie iedereen denkt dat hij later Billy Dent II zal worden.’

‘Niemand denkt...’

‘Meer dan genoeg mensen denken dat. Jij ziet niet hoe ze naar me kijken.’

‘Dat zit tussen je oren, Jazz.’

Ze keken elkaar een poosje aan. Er was verdriet in G. Williams ogen te zien, misschien wel even sterk als dat van Jazz, maar dan van een andere soort.

‘Dode blanke vrouw,’ zei Jazz op ferme toon. ‘Gevonden op minstens drie kilometer van wat dan ook in alle richtingen. Naakt. Geen overduidelijk letsel. Ontbrekende vingers...’

‘Heb je dat allemaal hieruit?’ G. William wapperde met het vel papier. ‘Zo veel tijd heb je niet gehad om ernaar te kijken.’

Gesnapt. Hij had te veel losgelaten. Ook al wist hij dat G. William slim was, toch had Jazz zich te snel in de kaart laten kijken.

Nou ja. Hij zou dit waarschijnlijk toch een keer moeten opbiechten...

Jazz haalde zijn schouders op. ‘Ik heb toegekeken.’

G. William sloeg met zijn vuist op zijn bureau en vloekte hartgrondig. Iets aan die snor en die grote bruine ogen maakte dat vloeken raar; alsof Jazz zojuist een non een striptease had zien doen. G. Williams snor trilde.

‘Je weet hoe ik ben grootgebracht,’ zei Jazz met een zachte, verstikte stem terwijl ze elkaar over het bureau heen aanstaarden. ‘De hobbykelder. De trofeeën. Het was mijn taak om ze voor hem op orde te houden. Ik begrijp die lui.’

Die lui. Seriemoordenaars. Dat hoefde hij niet hardop te zeggen.

G. William trok een grimas. Hij was zich maar al te zeer bewust van de details van Jazz’ opvoeding. Op Billy en Jazz (en Jazz’ vermiste moeder) na wist G. William het meest over hoe het was geweest om op te groeien bij Billy Dent. Hij wist meer dan Oma. Meer dan Connie, het vriendinnetje van Jazz. Meer dan Melissa Hoover, de maatschappelijk werkster die zich sinds Billy’s arrestatie met Jazz’ leven bemoeide. Meer zelfs dan Howie, de enige jongen die Jazz echt als zijn vriend beschouwde. G. William was immers degene geweest die Jazz die avond vier jaar geleden had gevonden, de avond dat Billy Dents terreurbewind eindigde. Jazz was in de hobbykelder geweest (een omgebouwde bergruimte achter in het huis, alleen bereikbaar via een verborgen luik in de kelder) om te doen wat zijn vader hem had opgedragen: alle trofeeën verzamelen en het huis uit smokkelen voordat de politie kwam om de boel te doorzoeken.

Dat had een eenvoudig klusje moeten zijn, want Billy verzamelde geen grote of ingewikkelde trofeeën. Een iPod van de een, een lippenstift van de ander. De trofeeën waren netjes opgeborgen en makkelijk mee te nemen. Toch was G. William er al voordat Jazz klaar was. En Jazz wist echt niet of hij de bevelen van zijn vader zou hebben uitgevoerd. Zijn hele jeugd had hij altijd alles gedaan wat zijn vader zei, maar toen Billy Dent steeds wispelturiger werd – wat uitliep op de twee lijken in Lobo's Nod – was Jazz begonnen de ketenen af te werpen waarmee zijn vader hem aan zich had gebonden.

En dus had hij daar gestaan met alle trofeeën in een grote rugzak, op één na. Hij stond te staren naar die laatste trofee: het rijbewijs van Heidi Dunlop, een knap blond meisje uit Baltimore. En op dat moment had Jazz het gevoel gehad dat hij voor het eerst van zijn leven wakker werd, alsof alles wat er met hem was gebeurd onecht was en hij nu op het punt stond voor het eerst echt een beslissing te nemen. Terwijl hij probeerde te besluiten of hij de trofeeën zou verstoppen... of zou vluchten en zichzelf verstoppen... of ze aan de politie zou geven... nam het lot hem die beslissing uit handen toen G. William hijgend van inspanning door het luik kwam zetten en het grootste pistool van de hele wereld op Jazz richtte.

'Laat me helpen,' drong Jazz nu aan. 'Laat me gewoon even naar het dossier kijken. Misschien een paar minuten bij het lichaam.'

'Ik loop al een tijdje mee, hoor. Ik heb je hulp niet nodig. En het is nog een beetje vroeg om al "seriemoordenaar" te gaan roepen. Je holt jezelf voorbij, jongen. Seriemoordenaars maken minstens drie slachtoffers. Over langere tijd. Dit is maar één moord.'

'Er kunnen er nog meer zijn,' drong Jazz aan. 'Of er komen er nog meer. Die lui escaleren. Dat weet je. Elk slachtoffer is erger. En ze experimenteren. Vingers afsnijden... Je moet de dingen door hun ogen bekijken.'

De sheriff verstijfde. 'Dat heb ik bij je vader gedaan. Het beviel me toen al niks, en ik moet er nu ook niet aan denken.'

De zoektocht naar Billy Dent had zijn tol geëist van G. William, die nog rouwde om zijn pas overleden vrouw toen het eerste lijk in Lobo's Nod werd gevonden. Hij had zich met obsessieve ijver op het opsporen en arresteren van Billy Dent gestort, en hoewel hij daar uiteindelijk in slaagde, was hij er bijna gek van geworden. Jazz her-